

STANNA HÄR

av
Amanda Lundin

Del 5

Nästa dag. När jag kommer in i Miriams lägenhet märker jag att något är fel. Miriam svarar inte när jag ropar. Något olycksbådande hänger i luften. Jag finner henne i sovrummet, sittandes på sängkanten. Hon tittar ner på sina händer och håret döljer hennes ögon. Det är skymning och ett gyllene ljus fyller rummet.

- Miriam? Är något fel? Frågar jag.

Hon lyfter blicken. Ansiktet är hårt.

- Saga ringde mig.

Jag stelnar till. En hand kramar om mitt hjärta.

- Vad sa hon?

- Vad tror du?

Hennes röst är isande kall. Paniken väller upp inom mig. Jag vill fly ut ur lägenheten och aldrig komma tillbaka. Men nu är det försent. Det känns som att glida med i en flod och se ett vattenfall närma sig.

- Jag är så sjukt naiv, säger Miriam. Det är väl klart att du och Saga ligger med varandra. Förmodligen har alla fattat det utom jag.

- Så är det inte. Vi ligger inte med varandra.

- Inte?

- Det hände bara en gång.

Hon skrattar till.

- *Bara* en gång? Jaha, men då så.

Miriam pratar behärskat, utan antydan till gråt. Jag kan inte försvara mig mot hennes lugn.

- Kan du fatta att Saga förväntade sig att jag skulle vara tacksam och förlåta henne, bara sådär? Varför säger du ingenting?

- Det finns inget jag kan säga.

- Varför lär jag mig aldrig?

Hon säger det mer till sig själv än till mig.

- Det kanske är lika bra, säger hon. Det skulle ändå aldrig ha funkat mellan oss.

Det gör ont att se på henne. Solens sista strålar smeker hennes ansikte och hennes ögon glöder.

- Snälla, jag tycker om dig Miriam, mumlar jag.
- Du är en självisk, jävla idiot.
- Det var ett misstag. Förlåt.
- Jag vill att du går nu.

Jag tvekar. Jag vill trösta henne. Smeka hennes kind. Det vackra skogsrådet som bara ville ha kärlek. Men det enda jag kan göra är att gå.

*

Det är en klar vinterdag. Jag och Hugo vandrar planlöst på de små gatorna omkring min lägenhet. Våra fotsteg knarrar i snön. Solskenet bländar och den kalla luften gör ont att andas. En ensam skata sitter på en lyktstolpe och ser ut över den vita världen. Jag undrar vad den tänker på. Säkert något okomplicerat och primitivt. Kanske vad den åt ur den senaste soptunnan. Kanske drömmer den om våren.

Hugo är för en gångs skull allvarlig och tystlåten. Han undviker min blick och tittar ner i marken. Hans näsa är illröd och han har på sig en mössa med öronlappar. Jag har svårt för att hinna med hans snabba tempo.

- Den där kvällen på Rönnen... säger han.
- Jag träffade Saga då.
- Jag noterade att Saga också försvann. För sjutton, Jonathan. Varför gjorde du det?
- Jag vet inte, säger jag och suckar, jag önskar att det inte hände.

Vi går tysta en stund, sida vid sida. Vi passerar skatan, som ser ner på oss med en outgrundlig blick.

- Miriam förtjänade det inte, säger Hugo. Varför berättade du inget för mig? Jag visste inte ens att du och Saga gillade varandra.

- Förlåt.
- Det är kört för Flores nu. Saga berättade att de tänker sluta. Inte så konstigt. Saker och ting var redan spänt mellan Saga och Miriam.
- Va? Tänker de sluta? Sägar jag och tittar på Hugo med rynkad panna.

- Ja. Förstår du inte vad du har gjort?

Hugo stannar upp och möter för första gången min blick. Hans blåa ögon är knivspetsar. Jag har aldrig sett honom så arg förut. Aldrig hört honom höja rösten. Jag sänker blicken.

- Förlåt, säger jag.
- Sluta säg förlåt. Jag trodde inte detta om dig, Jonte.
- Jag hatar när folk säger så. Att jag borde vara bättre. Jag kanske bara har varit en jävla idiot hela tiden.

Det bränner i halsen och jag andas häftigt. Hugos ansikte mjuknar.

- Det är upp till dig, säger han allvarligt.

- Vad menar du?

- Du väljer själv vem du vill vara. Genom dina handlingar.